

Jak mraky v bezvětří
stojíme nehnutě
doufáme, že nás ušetří
té velké pokutě.

Za jízdu v protisměru,
za datum spotřeby,
za slabost pro nevěru,
za lety po nebi.

Kdo ví, zda můžem jít
a dýchat z plných plic,
zda odpustí nám hříchy,
anebo vůbec nic,
zda odpoví nám časem,
kdo z nás byl na vině,
ta dáma s tichým hlasem
zvaná láska, věstkyně.

Zkoušíme z padlých hvězd
vrátit si naději,
po cestách najít jednu z cest,
tu snazší raději.

Chcem křičet do hor ze skály
manifest ohrožených vět,
které jsme dávno prodali
za dny, co nejdou vrátit zpět.

Kdo ví, zda můžem jít
a dýchat z plných plic,
zda odpustí nám hříchy,
anebo vůbec nic,
zda odpoví nám časem,
kdo z nás byl na vině,
ta dáma s tichým hlasem
zvaná láska, věstkyně.

Stačí zamést před svým prahem
poslední smítka křivd a lží
smazat, co bylo jedním tahem,
a o nic víc už neběží.

Snad vidíme se příště
v jiných životech,
v jiný čas, na jiném místě,
v knížkách, v básních, v bonmotech.

Kdo ví, zda můžem jít
a dýchat z plných plic,
zda odpustí nám hříchy,
anebo vůbec nic,
zda odpoví nám časem,
kdo z nás byl na vině,
ta dáma s tichým hlasem
zvaná láska, věstkyně.

Tištěno z písničky-akordy.cz